

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoKR/31/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3122206665
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miriam Kamenská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:3122206665.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Miriam Kamenskej, členov senátu JUDr. Mariána Blahu a JUDr. Andrey Gindlovej v spore žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 v konaní zast. bpv Braun Partners, s. r. o., so sídlom Ovocný trh 1096/8, 110 00 Praha, Česká republika, IČ: 279 48 994, konajúca prostredníctvom bpv Braun Partners, s. r. o., o. z., so sídlom Europeum Business Center, Suché mýto 1, 811 03 Bratislava, IČO: 36 862 207 proti žalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/XX, XXX XX D., o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Okresného súdu Trenčín č.k. 40Odi/11/2022-65 zo dňa 30. mája 2023, takto

rozhodol:

I. Rozhodnutie Okresného súdu Trenčín č.k. 40Odi/11/2022-65 zo dňa 30. mája 2023 **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie vo výroku I. žalobu zamietol. Vo výroku II. rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenu dňa 12.10.2022 sa žalobca domáhal zrušenia oddĺženia žalovaného pre nepoctivý zámer, ktorý odôvodnil tým, že v čase podania návrhu žalovaný nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť. Uviedol, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili dňa 08.12.2014 Zmluvu o splátkovom úvere č. 5065847168 (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 3.000,- Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 108 pravidelných mesačných splátkach vo výške 55,68 Eur splatných mesačne 10. deň v kalendárnom mesiaci počnúc 10.01.2015, keď k čerpaniu úveru žalovaným došlo dňa 08.12.2014. Žalovaný zaplatil splátku naposledy 12.09.2019, aktuálna výška pohľadávky žalobcu je 2.004,05 Eur. Po vyhlásení konkurzu a rozhodnutí o oddĺžení žalovaného sa žalobca stal veriteľom dotknutým oddĺžením žalovaného. Podľa žalobcu správanie sa žalovaného a jednotlivé dôkazy preukazujú, že žalovaný v čase podania návrhu nebol platobne neschopný. V čase pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, ako aj po podaní návrhu, bol žalovaný a stále je zamestnaný a poberá mzdu. Do vyhlásenia konkurzu plnil pohľadávku žalobcu napriek dlhom existujúcim z čias pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, aj napriek prebiehajúcej exekúcii. Žalovaný bol a je schopný svoje záväzky splácať (aspoň čiastočne), čo preukázal po dobu existencie záväzkov a po dobu exekúcie. Zo životopisu ani iného dokladu nevyplýva žiadny nový záväzok, ani žiadna iná skutočnosť, ktoré by mali alebo mohli spôsobiť platobnú neschopnosť žalovaného. Žalovaný síce vyhlásil, že je platobne neschopný, ale urobil tak len preto, že pre podanie návrhu na konkurz vyhlásenie je potrebné. Neschopnosť platiť je potrebné odlíšiť od neochoty platiť.

V prípade záväzkov Žalovaného ide jednoznačne o neochotu platiť, na čo reflektuje aj súdna prax, pričom žalobca poukázal na rozhodnutia súdov, z ktorých vyplýva, že platobnú neschopnosť je potrebné posudzovať ako objektívnu neschopnosť/nemožnosť plnenia, a to i čiastočného (rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 17.06.2019, sp. zn. 4Odi/4/2018; rozsudok Okresného súdu Bratislava z 18.10.2018, sp. zn. 8Odi/1/2018).

3. Žalovaný sa bránil tým, že žalobca v žalobe nijako nešpecifikoval, prečo by mal mať žalovaný nepoctivý zámer a jedná sa iba o všeobecné domnienky a konštrukcie. Tvrdenie, že žalovaný nebol v čase podávania návrhu na vyhlásenie konkurzu platobne neschopný žalobca odvodzuje zo skutočnosti, že žalovaný mal v tom čase príjem. Žalovaný bol platobne neschopný, nakoľko nevládal platiť svoje záväzky a bolo na neho vedené exekučné konanie. Podľa žalovaného argumentácia žalobcu neobstojí, lebo ak by každý dlžník, ktorý je zamestnaný, a teda schopný čo i len čiastočne splácať svoje pohľadávky prostredníctvom exekučného konania, nebol platobne neschopný, stratil by zákon o konkurze a reštrukturalizácii vo svojej 4. časti zmysel, nakoľko nikto zamestnaný by nemohol prejsť oddĺžením a osobným bankrotom.

4. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že významným predpokladom na možnosť uchádzať sa riešenia úpadku fyzických osôb v oddĺžení je platobná neschopnosť dlžníka. Tá sa predpokladá, ide však o domnienku vyvrátiteľnú, ktorá môže byť vyvrátená na začiatku konania samotným súdom alebo v rámci skúmania poctivého zámeru dlžníka na základe žaloby dotknutého veriteľa. Súd prvej inštancie tiež zdôraznil, že účelom oddĺženia je zbaviť dlžníka, ktorý je fyzickou osobou, jeho dlhov, aby ho dlhy neuspokojené v konkurze neprenasledovali po celý zvyšok jeho života, aby tieto dlhy negenerovali ďalší jeho úpadok a aby sa po stránke hospodárskeho zabezpečenia svojej ďalšej existencie mohol opätovne postaviť na vlastné nohy (nález Ústavného súdu SR z 10.01.2017, sp. zn. III. ÚS 570/2016).

5. Podľa súdu prvej inštancie pokiaľ žalobca zdôrazňoval splnenie formálnych podmienok na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovaného, vychádzal z prísne formálneho výkladu ustanovenia § 166g ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z., ktoré je nielen v rozpore so zámerom zákonodarcu, ale takýto výklad by nebol ani ústavno-konformný. Súd prvej inštancie dal do pozornosti, že v zmysle § 166f ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. spočíva bremeno dôkazu, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer, na žalobcovi. V priebehu konania bolo síce preukázané že žalovaný mal a má pravidelný príjem (v čase návrhu na vyhlásenie konkurzu dôchodok vo výške 600,- Eur + mzda vo výške 550,- eur) a že pôžičku od žalobcu v zmysle zmluvy uhrádzal, súd prvej inštancie sa však nestotožnil s názorom žalobcu, že tieto skutočnosti bez ďalšieho preukazujú, že preto nebol platobne neschopný. Podľa súdu prvej inštancie s poukazom na definíciu platobnej neschopnosti fyzickej osoby obsiahnutú v § 3 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. nie je vylúčené, že žalovaný nebol schopný plniť 180 dní po lehote splatnosti iný svoj peňažný záväzok voči inému veriteľovi. Platobnú neschopnosť žalovaného naopak potvrdzuje skutočnosť, že voči žalovanému bola od roku 2005 na Okresnom súde Prievidza vedená exekúcia pod sp. zn. 16Er/227/2005 na sumu 1.942,31 eura s príslušenstvom (nejedná sa o pohľadávku žalobcu), pričom po dobu 14 rokov nedošlo k vymoženiu pohľadávky a žalobca nepreukázal, že v čase podania návrhu na oddĺženie formou konkurzu boli v predmetnej exekúcii vykonávané zrážky vo výške, ktorá by odôvodňovala záver o tom, že pohľadávka bola vymožitelná.

6. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s názorom žalobcu, že ak dlžník je schopný plniť splatnú pohľadávku veriteľa aspoň čiastočne, nie je však ochotný ju hrať, nie je možné takého dlžníka považovať za platobne neschopného. Výklad pojmu „nie je schopný plniť“ Najvyšší súd Českej republiky podal pod bodom XIV. stanoviska (str. 181 /357/), kde ustálil, že tento znak úpadku je daný vtedy, ak u dlžníka objektívne nastala situácia, ktorá bráni uspokojiť pohľadávky veriteľov v stanovenej (zmluvnej, resp. inak určenej) lehote splatnosti, aj keby chcel. Podľa názoru súdu prvej inštancie je preto potrebné platobnú neschopnosť dlžníka vykladať tak, že dlžník nie je schopný plniť splatnú pohľadávku veriteľa riadne a včas a to aj v kontexte ostatných jeho dlhov. Súčasne mal súd prvej inštancie za to, že sa musí jednať o úhradu všetkých dlhov riadne a včas, pretože iný výklad by znamenal, že žiaden dlžník by nemohol žiadať o oddĺženie splátkovým kalendárom, v ktorom sa stály príjem dlžníka predpokladá a pri ktorom je s poukazom na § 166 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. rovnako predpokladom platobná neschopnosť dlžníka, ktoré je podľa súdu prvej inštancie viazaná na plnenie dlhov riadne a včas, t. j. úplne a v lehote splatnosti a zo zoznamu veriteľov zo dňa 05.09.2019 vyplývalo 9 ďalších veriteľov žalovaného.

7. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že zákonný dôvod nepoctivého zámeru žalovaného podľa § 166g ods. 2 písm. f) zákona č. 7/2005 Z. z. žalobca nepreukázal a žalobu zamietol.

8. Súd prvej inštancie žalovanému ako strane, ktorá bola v konaní plne úspešná, priznal proti neúspešnému žalobcovi právo na plnú náhradu trov konania.

9. V zákonom stanovenej lehote podal žalobca proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), a teda z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovie a rozhodne, že zrušuje oddĺženie žalovaného, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 38OdK/673/2019 zo dňa 19.09.2019 a uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov súdneho konania v celom rozsahu, alebo aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalobca na odôvodnenie odvolania uviedol, že v žalobe jasne preukázal, že žalovaný nemal pri svojom oddĺžení poctivý zámer, a to z dôvodu, že v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť. Žalobca, okrem iného, preukázal, že žalovaný v čase podania návrhu nebol platobne neschopný skutočnosťami, že žalovaný bol v čase podania návrhu riadne zamestnaný a poberal mzdu a dokonca aj dôchodok, do 12.09.2019 plnil pohľadávku žalobcu, pohľadávka žalobcu bola uhrádzaná aj napriek prebiehajúcej exekúcii. Žalobca preukázal, že žalovaný v čase podania návrhu nebol platobne neschopný aj skutočnosťou, že preskúmal finančnú situáciu žalovaného pri poskytnutí úveru v súlade s § 7 ods. 27 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, keď preskúmal s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného vrátiť úver aj s príslušenstvom v splátkach, a to pri súčasnom zohľadnení iných jeho záväzkov a jeho príjmov a pri súčasnom dodržaní limitov, koľko musí ostať dlžníkovi. Až po preskúmaní týchto skutočností poskytol žalobca úver žalovanému. V prípade, ak by žalovaný nespĺňal predpoklady na poskytnutie úveru v uvedenej výške, žalobca by mu úver neposkytol. Uvedené potvrdil aj žalobca, a to podpísaním dokumentu Žiadosť o poskytnutie úveru, ktorá je súčasťou súdneho spisu. Zároveň z dokumentov priložených k návrhu na oddĺženie, ani z inej dokumentácie nevyplýva, že u žalovaného nastala akákoľvek skutočnosť, ktorá by nasvedčovala zmene jeho pomerov ústiacich do neschopnosti plniť si záväzky. Zo spisu, najmä zo životopisu žalovaného, zároveň nevyplýva, že by v živote žalovaného nastala akákoľvek zlomová udalosť, ktorá by mala významný dopad na jeho ekonomickú situáciu. Žalovaný si tak musel byť vedomý toho, že v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu bol platobne schopný, nakoľko v tom čase disponoval peňažnými prostriedkami vo výške postačujúcej na splácanie dlhu aj naďalej. Platobná neschopnosť neznamená neschopnosť zaplatiť všetky záväzky naraz.

11. Žalobca ďalej v odvolaní poukázal na správanie žalovaného pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu s tým, že žalovaný opiera návrh na vyhlásenie konkurzu o exekúciu, ktorej istina predstavuje sumu 1.942,31 Eur. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané 14.03.2005. Vzhľadom na skutočnosť, že príjem žalovaného sa pohyboval vo výške presahujúcej 1.000,- Eur mesačne, je zrejme, že žalovaný bol schopný uhradiť svoje záväzky vymáhané z exekúcie, no ich úhrade sa aktívne vyhýbal. Dňa 08.12.2014 žalovaný dokonca čerpal úver vo výške 3.000,- Eur, ktorý mu bol poskytnutý žalobcom, no ani tento nebol použitý na úhradu záväzkov z exekúcie, aj keď istina vymáhaná v exekúcii tvorila len časť poskytnutého úveru. Celý úver tak žalovaný pravdepodobne použil len na spotrebu. Žalovaný dokonca vo svojom životopise konštatuje, že nemal naštrený dostatok vlastných finančných prostriedkov na zariadenie domácnosti, čo ho viedlo k tomu, že si vzal ďalšiu pôžičku v roku 2012, teda v čase, keď už voči nemu prebiehalo exekučné konanie. Na základe tejto skutočnosti, ktorá jasne vyplýva z písomných dokumentov, ktoré sú obsahom súdneho spisu, možno konštatovať, že žalovaný bol schopný šetriť si finančné prostriedky v určitom rozsahu, no nebol ochotný týmito prostriedkami vyplatiť svoje dlhy, najmä exekúciu z roku 2015. Žalovaný zároveň v životopise vyhlasuje, že je platobne neschopný, no napriek tomu niekoľko mesiacov po tomto vyhlásení riadne spláca svoj dlh voči žalobcovi. Platobnú neschopnosť žalovaný vyhlásil dňa 13.05.2019, no z výpisu z úverového účtu žalovaného zo dňa 26.11.2019, ktorý je súčasťou súdneho spisu, jasne vyplýva, že žalovaný uhrádzal svoj dlh voči

žalobcovi aj v mesiacoch máj, jún, júl, august a september 2019. Vyhlásenie žalovaného o platobnej neschopnosti tak bolo účelové a javí sa ako nepravdivé. S touto skutočnosťou sa súd prvej inštancie nevysporiadal. Z popísaného konania žalovaného, ktoré je preukázané listinnými dôkazmi, ktoré tvoria obsah súdneho spisu, je zrejmé, že žalovaný nikdy nemal skutočný záujem na úhrade svojich dlhov voči svojim veriteľom, keďže počas 14 rokov odmietal vyplatiť istinu vo výške 1.942,31 Eur, ktorá bola voči nemu vymáhaná v exekúcii, a to aj napriek tomu, že bol takmer počas celej tejto doby riadne zamestnaný, do roku 2012 si bol schopný šetriť finančné prostriedky a v roku 2014 mal k dispozícii sumu 3.000,- Eur. Žalovaný si zároveň musel byť vedomý toho, že nie je platobne neschopný, nakoľko svoj dlh voči žalobcovi uhradil riadne, a to až do rozhodnutia o jeho oddĺžení. Je tiež preukázané, že žalovaný mal exekúciu už od roku 2005 a opätovne si bral úvery. Žalobca má preto za to, že zo správania žalovaného možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov, vrátane záväzku žalobcu, sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom. Takéto správanie žalovaného – opätovné branie úverov napriek existujúcej exekúcii a neuhradeniu exekúcie žalovaným, pričom žalovaný mal stále príjem zo zamestnania, ktorý v kombinácii s uvedenými úvermi postačoval na úhradu exekvovaného záväzku počas obdobia rokov 2005 – 2019, sa nedá vysvetliť inak, ako správanie žalovaného, z ktorého vyplýva, že sa spoliehal na to, že sa svojich dlhov zbaví v budúcnosti, napr. tak že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom.

12. Žalobca vzhľadom na skutočnosti uvedené v odvolaní a obsah súdneho spisu má za to, že je preukázané, že žalovaný nemal v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu poctivý zámer, nakoľko podľa § 166g ods. 2 písm. e) zákona č. 7/2005 Z. z. dlžník nemá poctivý zámer najmä, ak zo správania sa žalovaného pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh; podľa § 166g ods. 2 písm. f) zákona č. 7/2005 Z. z. dlžník nemá poctivý zámer najmä, ak v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť a podľa § 166g ods. 2 písm. g) zákona č. 7/2005 Z. z. dlžník nemá poctivý zámer najmä, ak zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom.

13. Dňa 19.09.2023 súd prvej inštancie odvolanie žalobcu doručoval žalovanému s tým, že sa môže ku nemu v lehote 14 dní vyjadriť. Písomnosti boli žalovanému listinne doručené dňa 25.09.2023. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

14. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací bol pri rozhodovaní o odvolaní viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP). Pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem, na prejednanie odvolania odvolací súd pojednávanie nenariadil (§ 385 ods. 1 CSP). Odvolací súd rozhodnutie verejne vyhlásil dňa 16.11.2023, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Banskej Bystrici (§ 378 ods. 1 a § 219 ods. 1, 3 CSP).

15. Odvolací súd dokazovanie nezopakoval a nedoplnil, preto bol podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie.

16. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobca má voči žalovanému pohľadávku vyplývajúcu zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 5065847168 zo dňa 08.12.2014, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 3.000,- Eur s aktuálnou výškou pohľadávky vo výške 2.004,05 Eur a že žalovaný uhradil dohodnutú splátku naposledy dňa 12.09.2019. Sporným tiež nebolo, že žalovaný bol v exekúcii od roku 2005 na sumu 1.942,31 Eur s príslušenstvom, pričom sa nejedná o pohľadávku žalobcu a exekúcia bola vedená na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 16Er/227/2005. Sporná nebola ani skutočnosť, že žalovaný bol oddĺžený formou konkurzu uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 38OdK/673/2019-16 zo dňa 19.09.2019 s účinkami vyhlásenia konkurzu 26.09.2019, pričom v čase návrhu na vyhlásenie konkurzu žalovaný mal pravidelný príjem, a to dôchodok vo výške 600,- Eur a mzdu vo výške 550,- eur a mal viacero veriteľov, tak ako vyplýva zo zoznamu veriteľov zo dňa 05.09.2019 (okrem žalobcu žalovaný označil 9 ďalších veriteľov).

17. Podľa § 166f ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia návrhom na zrušenie oddĺženia podaným voči dlžníkovi alebo jeho dedičom do šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu alebo určenia splátkového

kalendára na súde, ktorý rozhodol o oddlžení, ak preukáže, že dlžník nemal pri oddlžení poctivý zámer. Ak je takýchto návrhov viac, súd ich spojí na spoločné konanie. Vo veci samej rozhoduje súd rozsudkom.

18. Podľa § 166g ods. 2 písm. f) zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii dlžník nemá poctivý zámer najmä, ak v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť.

19. Odvolanie je inštitútom procesného práva, ktorým sa strana sporu domáha, aby odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie, ktoré mu predchádzalo. Rozhodnutie súdu prvej inštancie podlieha prieskumu odvolacím súdom len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvedie v podanom odvolaní, resp. podľa § 365 ods. 3 CSP doplní do uplynutia lehoty na podanie odvolania, keďže podľa § 380 ods. 1, 2 CSP platí, že s výnimkou vád, ktoré sa týkajú procesných podmienok, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný. Viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi znamená, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto pochybenia zistil. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o podanom odvolaní môže prihliadať len na také dôvody, ktoré boli odvolateľom uplatnené, resp. doplnené v lehote na podanie odvolania a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo. Uvedenie odvolacích dôvodov predstavuje aj zákonnú obsahovú náležitosť odvolania podľa § 363 CSP, pričom podľa § 373 ods. 1 CSP platí, že na doplnenie odvolacích dôvodov súd odvolateľa nevyzýva.

20. Žalobca uviedol, že odvolanie podáva z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP, a teda žalobca mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky pri hodnotení dôkazov a nesprávne právne posúdenie predstavuje právnu vadu rozhodnutia súdu prvej inštancie.

21. V texte odvolania žalobca uviedol, že žalovaný bol v čase podania návrhu zamestnaný a poberal mzdu a aj dôchodok, že do 12.09.2019 plnil pohľadávku žalobcu, že pohľadávka žalobcu bola uhrádzaná aj napriek prebiehajúcej exekúcii a že žalobca pri poskytnutí úveru preskúmal finančnú situáciu žalobcu, z čoho je podľa žalobcu zrejmé, že žalovaný bol schopný plniť svoje záväzky, a teda nebol platobne neschopný a z takéhoto správania žalovaného vyplýva, že sa spoliehal na skutočnosť, že oddlžením sa zbaví všetkých svojich dlhov, a teda žalobca zotrváva na tom, že žalovaný si musel byť vedomý toho, že v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu bol platobne neschopný, nakoľko v tom čase disponoval peňažnými prostriedkami vo výške postačujúcej na splácanie dlhu aj naďalej a platobná neschopnosť neznamená neschopnosť zaplatiť všetky záväzky naraz. Následne žalobca v odvolaní sumarizuje správanie žalovaného pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu s tým, že podľa žalobcu je preukázané, že žalovaný mal exekúciu už od roku 2005 a opätovne si bral úvery, a to 2012 podľa vyhlásenia žalovaného a potom v roku 2014 od žalobcu, a preto žalobca má za to, že zo správania žalovaného možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom. Odvolanie žalobca uzatvára s tým, že vzhľadom na skutočnosti uvedené v odvolaní a obsah súdneho spisu má za to, že je preukázané, že žalovaný nemal v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu poctivý zámer s poukazom na § 166g ods. 2 písm. e), f), g) zákona č. 7/2005 Z.z..

22. Vzhľadom na obsahové vymedzenie odvolania musí odvolací súd konštatovať, že žalobca v odvolaní uvádza len popis skutkového deja a okrem námietky, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťou, že vyhlásenie žalovaného o platobnej neschopnosti bolo účelové a javí sa ako nepravdivé, keďže žalovaný v životopise dňa 13.05.2019 vyhlásil platobnú neschopnosť, no z úverového účtu žalovaného zo dňa 26.11.2019 jasne vyplýva, že žalovaný uhrádzal svoj dlh žalobcovi aj v mesiacoch máj až september 2019, v obsahovom vymedzení odvolania žalobca nielenže neuviedol také konkrétne nesprávosti zistení a záverov v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie, ktoré by bolo možné podriaďiť pod odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP, ale s výnimkou konštatovanej námietky, žalobca v odvolaní neuviedol žiadne konkrétne nesprávosti zistení a záverov v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie. Účelom odvolacieho konania však nie je, aby odvolací súd vyhodnocoval tvrdenia a dôkazy, ktoré strany uviedli a označili v konaní na súde prvej inštancie, ale

odvolací súd posudzuje vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, a to výlučne v kontexte odvolacích dôvodov, ktoré odvolateľ uvedie a obsahovo vymedzí do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Zákonná povinnosť uviesť odvolacie dôvody totiž neznamená, že odvolateľ uvedie len ním tvrdené odvolacie dôvody podľa § 365 CSP, ale zákonná povinnosť uviesť odvolacie dôvody znamená, že odvolateľ musí aj obsahovo vymedziť, prečo má za to, že je ten ktorý odvolací dôvod naplnený, a teda musí uviesť konkrétne nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a konkrétne tvrdenia a dôkazy pre naplnenie toho ktorého ním tvrdeného odvolacieho dôvodu. Navyiac, pokiaľ ide o skutkový dej, že úver žalobca poskytol žalovanému až po preskúmaní finančnej situácie žalovaného, ide o tvrdenia, ktoré žalobca v konaní na súde prvej inštancie neuvádzal a keďže tieto tvrdenia sa netýkajú procesných podmienok, netýkajú sa vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, nemá byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nejde o tvrdenia, ktoré žalobca ako odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, v zmysle § 366 CSP šlo o novoty, ktoré v odvolaní použiť nemožno.

23. Odvolací súd preto uzatvára, že vzhľadom na obsahové vymedzenie odvolania žalobcu a vzhľadom na nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré žalobca v odvolaní súdu prvej inštancie vytýkal, odvolací súd mohol vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie posúdiť len v kontexte námietky, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťou, že vyhlásenie žalovaného o platobnej neschopnosti bolo účelové a javí sa ako nepravdivé, keďže žalovaný v životopise dňa 13.05.2019 vyhlásil platobnú neschopnosť, no z úverového účtu žalovaného zo dňa 26.11.2019 jasne vyplýva, že žalovaný uhrádzal svoj dlh žalobcovi aj v mesiacoch máj až september 2019.

24. Ku konštatovanej námietke žalobcu odvolací súd udáva, že nesúhlasí so žalobcom, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťou, že od podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, súčasťou ktorého bolo aj vyhlásenie žalovaného, že je platobne neschopný, t.j. od 13.05.2019 žalovaný až do septembra 2019 uhrádzal dlh voči žalobcovi, a preto vyhlásenie žalovaného o platobnej neschopnosti bolo účelové a javí sa ako nepravdivé. Vyhlásenie dlžníka, že je platobne neschopný, je podľa § 166 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z.z. povinnou zákonnou súčasťou návrhu fyzickej osoby podľa Štvrtej časti zákona č. 7/2005 Z.z., t.j. návrhu, ktorým sa domáha oddĺženia konkurzom alebo splátkovým kalendárom, pričom v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. fyzická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok a ak peňažnú pohľadávku nemožno voči dlžníkovi vymôcť exekúciou, tiež sa predpokladá, že je platobne neschopný. Súd prvej inštancie v ods. 23.2 a ods. 23.3 odôvodnenia dospel k skutkovým zisteniam, že platobnú neschopnosť dlžníka potvrdzovala skutočnosť, že 14 rokov bola vedená exekúcia, kde sa pohľadávka oprávneného nevymohla a že zo zoznamu veriteľov zo dňa 05.09.2019 vyplývalo ďalších 9 veriteľov žalovaného a dospel tiež k právnenému záveru, že okolnosť, že žalovaný uhrádzal dlh žalobcu sama o sebe nepostačuje pre záver, že v čase podania návrhu na konkurz nebol platobne neschopný, keďže platobnú neschopnosť dlžníka je potrebné vykladať v kontexte ostatných jeho dlhov, a teda musí sa jednať o úhradu všetkých dlhov dlžníka riadne a včas. Tieto zistenia a závery súdu prvej inštancie žalobca odvolacími dôvodmi nenapadol, t.j. neuvádzal v odvolaní, že sú nesprávne a prečo sú nesprávne. Odvolací súd preto v kontexte odvolacej námietky žalobcu poukazuje len na to, že ak súd prvej inštancie bol toho právneho názoru, že platobnú neschopnosť dlžníka je potrebné vykladať v kontexte ostatných jeho dlhov, bola v tomto názore subsumovaná aj skutočnosť, že ak od podania návrhu na vyhlásenie konkurzu do účinkov vyhlásenia konkurzu uhrádzal žalovaný svoj dlh voči žalobcovi, nemá táto okolnosť vplyv na záver, že žalovaný platobne neschopný bol. Žalovaný totiž mal ďalších 9 veriteľov a žalobca ani len netvrdil, že uhrádzal aj dlhy týchto veriteľov. Rovnako žalobca ani len netvrdil, že pohľadávka v exekúcii vedenej proti žalovanému na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 16Er/227/2005 mohla byť vymožená, keď na tomto mieste odvolací súd poukazuje na to, že exekúciu vykonáva poverený súdny exekútor, a to spôsobmi vykonávania exekúcie upravenými v zákone č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), a teda úspešnosť exekúcie nezávisí od ochoty, či neochoty povinného. Odvolací súd poukazuje aj na to, že v civilnom sporovom konaní všeobecne platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť a preukázať žalobca (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cbo/2/2016 zo dňa 11.04.2017), pričom v prípade konania o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer zákonodarca v ustanovení § 166f ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. vyslovene upravil, že veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia, „ak preukáže“, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer, a teda zákonodarca osobitne ešte aj hmotným právom stanovil požiadavku, aby dotknutý veriteľ preukázal skutočnosti navodzujúce žalované právo, t.j. uviedol tvrdenia o tom, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer a podoprel tieto tvrdenia dôkazmi. V konkrétnych okolnostiach

v súdnej veci si preto odvolací súd nemohol nevšimnúť, že tvrdenia o nepoctivom zámere žalovaného spočívajúcom v tom, že vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, že v čase podania návrhu na konkurz nebol platobne neschopný, žalobca založil len na domnienkach a odhadoch, ktoré nepodoprel relevantnými dôkazmi. V konaní pritom žalobcu zaťažovala povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť o tom, že žalovaný nebol platobne neschopný, a teda že žalovaný bol schopný plniť všetky svoje splatné záväzky, t.j. že peňažné záväzky žalovaného boli kryté relevantným finančným majetkom.

25. Pokiaľ žalobca v odvolaní mal za to, že nepoctivý zámer žalovaného ako dlžníka bol daný aj z dôvodu, že zo správania žalovaného pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh (§ 166g ods. 2 písm. e) zákona č. 7/2005 Z. z.) a z dôvodu, že zo správania sa žalovaného pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom (§ 166g ods. 2 písm. g) zákona č. 7/2005 Z. z.), hoci v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít platí, že strany sporu nie sú povinné uplatnený nárok ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia je vecou súdu, avšak súčasne podľa tejto ustálenej rozhodovacej praxe tiež platí, že i keď strany nie sú povinné uplatnený nárok právne kvalifikovať, musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval a ak strana uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdený nárok, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom strany sporu a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.11.2018, sp. zn. 7Cdo/25/2018). Odvolací súd však musí konštatovať, že žalobca v konaní na súde prvej inštancie nikdy neuviedol také rozhodné skutočnosti, ktoré by umožňovali subsumovať správanie žalovaného pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu aj v kontexte dôvodov zrušenia oddĺženia pre nepoctivý zámer podľa § 166g ods. 2 písm. e), g) zákona č. 7/2005 Z. z.. Aj pre tieto skutkové podstaty nepoctivého zámeru pritom podľa § 166f ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. platí, že ich musí preukázať veriteľ, a teda veriteľ si musí splniť povinnosť tvrdenia a aj povinnosť dôkaznú.

26. Žalobca odvolanie podal proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v celom rozsahu, t.j. aj proti závislému výroku II. o trovách konania, avšak žalobca neuviedol žiadnu odvolaciu argumentáciu, prečo v tomto rozsahu považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne, a teda žalobca osobitne neumožnil odvolaciemu súdu prieskum napadnutého rozhodnutia v rozsahu výroku II..

27. Vzhľadom na uvedené odvolací súd na základe obsahového vymedzenia odvolania žalobcu dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. vo veci samej, ako aj v závislom výroku II. o náhrade trov konania, o ktorých súd prvej inštancie rozhodoval podľa pomeru úspechu vo veci, je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Rozhodnutie odvolacieho senátu bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).
Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP)